

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Filipem Skřivanem ve věci

žalobkyně: **L. H.**
bytem X
zastoupena Mgr. Martinem Rybníkářem, advokátem
sídlem třída Kpt. Jaroše 3, Brno

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje,**
sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 6. 2022, č. j. JMK 82276/2022, sp. zn. S-JMK 55399/2022/OD/No

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Magistrát města Brna (dále jen „magistrát“) rozhodnutím ze dne 8. 3. 2022, č. j. ODSČ-71045/21-51 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Přestupku se

žalobkyně dopustila tím, že dne 7. 2. 2021 ve 13:00 hod. v Brně na ulici Blatnická u elektro obchodu Spáčil, řídila motorové vozidlo reg. zn. X a snažila se zacouvat na podélné parkovací stání při pravém okraji vozovky, přičemž zadní částí vozidla narazila do předního nárazníku za ní parkujícího vozidla reg. zn. X. Uvedeným jednáním porušila povinnost dle § 5 odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu. Za spáchání přestupků uložil magistrát žalobkyni pokutu ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Odvolání žalobkyně žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí magistrátu potvrdil.

II. Obsah žaloby

2. Proti napadenému rozhodnutí podala žalobkyně včasnou žalobu. Namítá, že jí ve správním řízení před vydáním prvostupňového rozhodnutí nebyla dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí dle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“). Tuto možnost jí neposkytl ani žalovaný v odvolacím řízení. Po provedení výslechu svědka P. Ř. dožádaným orgánem magistrát vydal ve věci rozhodnutí o vině žalobkyně, aniž by ji informoval, že další navrhované důkazy provádět nebude, a aniž by žalobkyni dal možnost vyjádřit se k již kompletním podkladům.
3. Žalobkyně na ústním jednání dne 1. 12. 2021 navrhla provedení výslechu svědků Pa. Ř. a M. D. Magistrát proti provedení výslechů nic nenamítal a jednání za účelem jejich provedení odročil. Na základě toho žalobkyně logicky předpokládala, že dojde k oběma výslechům a nemohla vědět, že po provedení pouze jednoho z nich měl magistrát shromážděny všechny podklady rozhodnutí. Správní orgány měly žalobkyni výslovně informovat o tom, že výslech svědka proveden nebude a podklady jsou již kompletní, aby se k nim mohla vyjádřit.
4. Správní orgány pochybily také tím, že neprovedly navrhovaný výslech M. D. Správní orgány neprovedení výslechu odůvodnily tím, že svědek byl v době střetu v jiném vozidle a může se tedy vyjádřit toliko k okolnostem po střetu vozidel, nikoliv k okolnostem střetu předcházejícím. Svědek se však nacházel v bezprostřední blízkosti automobilů, které se střetly, a viděl daleko více a z menší vzdálenosti než svědek P. Ř. Na rozdíl od pana Ř. viděl také celý průběh skutkového děje.
5. Rozhodnutí správních orgánů jsou postavena pouze na svědecké výpovědi pana Ř. O obsahu výpovědi přitom panují pochybnosti. Z výpovědi vyplynulo, že se nehoda stala cca 100 m od bytu, ve kterém se svědek nacházel a okno, přes které událost sledoval, bylo zavřené. Je tedy sporné, zda slyšel ránu, která se měla při střetu vozidel ozvat a zda mohl poznat, že tuto ránu způsobila předmětná dopravní nehoda. Žádný důkaz spolehlivě neprokazuje, že zmiňovaná rána byla způsobena střetem vozidel. Magistrát z výpovědi pana Ř. dále vyvodil, že došlo ještě k dalšímu střetu vozidel, přičemž takový průběh je zcela nepravděpodobný. Navíc zůstává otázkou, zda vůbec svědek mohl střet ze své pozice vidět.
6. Žalovaný dále v napadeném rozhodnutí uvádí, že poškození vozidla poškozeného bylo viditelné. To je v rozporu s hodnocením výpovědi pana Ř., kde žalovaný uvádí, že žádné poškození vozidla bezprostředně po nehodě viditelné nebylo, a proto ho neviděl ani svědek. Žádné poškození vozidla není patrné ani z fotografií pořízených na místě události žalobkyní.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve svém vyjádření odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhuje žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Posouzení věci krajským soudem

8. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).
9. Žaloba **není** důvodná.
10. Žalobkyně předně namítá, že správní orgány pochybily, jelikož jí nedaly v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu možnost seznámit se s kompletními podklady pro rozhodnutí ve věci, respektive, že ji k uplatnění tohoto práva nevyzvaly a neinformovaly ji o tom, že jsou již shromážděny veškeré podklady na jejichž základě budou rozhodovat.
11. Podle § 36 odst. 3 správního řádu mají správní orgány povinnost umožnit účastníkům řízení seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí před jeho vydáním. Účelem tohoto ustanovení je dát účastníkovi řízení možnost seznámit se s obsahem správního spisu v době bezprostředně předcházející vydání rozhodnutí, tj. v době, kdy mezi seznámením se s podklady a vydáním rozhodnutí již není správní spis o další důkazní prostředky doplňován (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009-243, publ. pod č. 2073/2010 Sb. NSS). Smyslem tohoto ustanovení je „umožnit účastníkovi řízení, aby ve fázi před vydáním rozhodnutí, tedy poté, co správní orgán ukončil shromažďování podkladů rozhodnutí, mohl uplatnit své výhrady, resp. učinit procesní návrhy tak, aby rozhodnutí skutečně vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 8. 2022, č. j. 8 As 55/2020-35, bod 17). „Judikatura dovodila, že tato povinnost není naplněna pouze tím, že správní orgán nebrání účastníkům řízení se s podklady rozhodnutí seznámit, ale je povinen aktivně poučit a vyzvat k uplatnění tohoto práva (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2016, č. j. 9 As 226/2015 - 44, ze dne 14. 11. 2003, č. j. 7 A 112/2002 - 36, ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016 - 44, obdobně srov. i rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 20. 3. 1997, č. j. 7 A 1/95 - 34)“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2019, č. j. 4 Azs 118/2018-41, bod 26).
12. V protokolu o ústním jednání ze dne 14. 10. 2021 je uvedeno, že byla žalobkyně poučena mimo jiné o právu účastníka řízení dle § 36 odst. 3 správního řádu, přičemž toto právo „bude umožněno realizovat u ústního jednání ve věci přestupku“. Dále bylo na ústním jednání, kterého se žalobkyně osobně zúčastnila, provedeno dokazování veškerými dosud ve spise založenými podklady. Následovaly výpovědi žalobkyně a poškozeného. Na konci protokolu je uvedeno, že obviněná „bere na vědomí, že po ústním jednání konaného dne 1. 12. 2021 bude správním orgánem přistoupeno k vydání rozhodnutí“. Z toho jasně vyplývá, že žalobkyně si byla vědoma skutečnosti, že po ústním jednání konaném dne 1. 12. 2021 budou již podklady rozhodnutí kompletní.
13. Na ústní jednání dne 1. 12. 2021 byl předvolán pouze svědek Ř., bylo tak zřejmé, že správní orgán nehodlá provést navržený výslech svědka D. Svědek se z ústního jednání omluvil a magistrát je odročil. Ústní jednání dne 11. 2. 2022 proběhlo za účasti zástupce žalobkyně, jednalo se o pokračování ústního jednání ze dne 1. 12. 2021 a žalobkyně si mohla být dle výše uvedeného vědoma, že po jeho ukončení dojde k rozhodnutí ve věci.

Nic na tom nemění ani navrhovaná výpověď svědka D., jelikož magistrát důkaz neprovedl a tento postup řádně odůvodnil v prvostupňovém rozhodnutí. Zdejší soud uznává, že vzhledem k odročení ústního jednání mohl pro větší přehlednost po jeho ukončení magistrát opětovně informovat žalobkyni o tom, že již bylo dokazování ukončeno a podklady rozhodnutí jsou kompletní, zásadně lze však považovat postup magistrátu za dostatečný. „Nesplnění požadavku ust. § 36 odst. 3 s.ř. bývá spatřováno v závažnějších situacích než je právě projednávání, např. kdyby byly opatřovány podklady, o kterých by žalobce vůbec nevěděl a nebo kdyby takové poučení úplně absentovalo (rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 24. 10. 2022, č. j. 17 A 14/2022 – 40).“

14. Krajský soud je toho názoru, že žalobkyně se tedy seznámila s podklady rozhodnutí v rámci ústního jednání a jelikož si nevyžádala žádnou další lhůtu k vyjádření, ani jinak v tomto směru nebyla aktivní (nenavrhla další důkazy, nevyjádřila se do protokolu apod.), nic nebránilo magistrátu, aby po proběhnuvším ústním jednání vydal prvostupňové rozhodnutí. Magistrát přitom vydal rozhodnutí až téměř měsíc po konání ústního jednání, prostor pro vyjádření k podkladům rozhodnutí tedy měla žalobkyně více než dostačující. Za takové situace nepředstavuje vadu řízení, pokud správní orgán prvního stupně po ústním jednání žalobkyni ještě znovu zvláště nevyrozuměl o tom, že další podklady již shromažďovat nebude, a nestanovil jí lhůtu k seznámení s podklady rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2019, č. j. 6 As 231/2018 – 18).
15. Žalobkyně dále uvádí, že jí nebyla dána možnost vyjádřit se k podkladům poskytnuta ani v odvolacím řízení. Výše soud dospěl k závěru, že magistrát nepochybil a žalobkyně měla v řízení v prvním stupni možnost své právo realizovat. Žalobkyně či její zástupce byli přítomni provádění všech důkazů a fakticky tak byla žalobkyně seznámena se všemi podklady rozhodnutí a mohla se k nim vyjádřit, což je při posouzení postupu dle § 36 odst. 3 správního řádu zásadní. Tuto skutečnost potvrzuje také odvolání žalobkyně, ve kterém neuvádí existenci podkladů, se kterými by seznámena nebyla, a naopak polemizuje se závěry, které na jejich základě správní orgán učinil. V odvolacím řízení pak obecně nemají správní orgány povinnost postupovat podle § 36 odst. 3 správního řádu, pokud vychází z podkladů shromážděných v prvostupňovém řízení. Tuto povinnost by měly dle § 90 odst. 1 písm. c) pouze v případě, že by vycházely z nových podkladů, se kterými se účastníci nemohli seznámit ve správním řízení v prvním stupni. K tomu v nyní posuzované věci nedošlo a žalovaný tak nebyl povinen postupovat podle § 36 odst. 3 správního řádu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 12. 2022, č. j. 10 As 264/2020 – 50, bod 44 a následující).
16. Správní orgány dle žalobkyně pochybily, když neprovedly navrženou výpověď svědka D. Podle ní byl tento svědek střetu vozidel blíže a mohl tak vidět podstatně více než svědek Ř. Neprovedení svědecké výpovědi odůvodnil magistrát tím, že z výpovědi žalobkyně, svědka Ř. i vyjádření samotného pana D. vyplývá, že tento vystoupil z vozidla až po střetu vozidel a byl přítomen pouze ohledávání vozidel a komunikaci obviněné s panem Ř. Z tohoto usoudil, že navržená svědecká výpověď nemůže objasnit, zda ke střetu vozidel došlo, ale pouze to, co po střetu vozidel následovalo, což už bylo řádně zjištěno, jelikož se výpověď svědka Ř. shodovala v zásadních skutečnostech s výpovědí žalobkyně. Zdejší soud se podrobně seznámil s obsahem výpovědí a vyjádření zmíněných osob a dospěl k závěru,

že správní orgány nepochybily, když neprovedly svědeckou výpověď, přičemž tento postup srozumitelně a logicky odůvodnily. Zejména z úředního záznamu o podání vysvětlení navrhovaného svědka jasně vyplývá, že neviděl ani neslyšel střet vozidel, a byl si ho vědom pouze proto, že mu o něm řekla žalobkyně. Navrhovaná svědecká výpověď nemohla přispět ke zjištění skutkového stavu.

17. Žalobkyně zpochybňuje, zda svědek Ř mohl ze své pozice střet vozidel opravdu vidět. Dále podle ní nebylo prokázáno, že rána, kterou svědek slyšel, byla způsobena střetem vozidel. Zdejší soud má ve shodě se správními orgány za to, že pozice svědka, tedy cca 100 m vzdálený byt, nebudí pochybnosti o tom, zda svědek mohl střet vozidel vidět a slyšet. Ostatně, jeví se jako velmi nepravděpodobné, že by si osoba bez jakéhokoliv zájmu ve věci vymyslela, že viděla střet vozidel, aktivně v tomto ohledu jednala, konfrontovala žalobkyni na místě střetu a zanechala informaci o střetu majiteli vozidla. Výpověď svědka se také v mnoha okolnostech shoduje s výpovědí samotné žalobkyně a zdejší soud tak nemá pochybnosti o její věrohodnosti. Sama žalobkyně ve své výpovědi uvedla, že slyšela silnou ránu a měla původně za to, že narazila do vozidla poškozeného. Po tom, co nenalezla stopy poškození na žádném z vozidel, dospěla k závěru, že původem silné rány byla mikrovlnná trouba, která v kufru narazila do dveří. Po tom, co svědek ránu zaslechl, vyhlédl z okna a viděl vozidla v pozici střetu. Zdejší soud tak ve shodě se správními orgány nemá pochybnosti o obsahu svědecké výpovědi ani o tom, že ke střetu obou vozidel opravdu došlo.
18. Žalobkyně uvádí, že magistrát dospěl na základě svědecké výpovědi k nesprávnému závěru, že došlo ke dvěma střetům vozidel. Z napadeného rozhodnutí je však zřejmé, že žalovaný tento závěr korigoval. Vysvětlil, že magistrát nesprávně interpretoval výpověď svědka. Skutkový stav, ze kterého žalovaný vycházel v napadeném rozhodnutí, je takový, že svědek slyšel ránu a po vyhlédnutí z okna viděl vozidla v pozici střetu. Tento závěr žalovaného je logický a shoduje se s obsahem svědecké výpovědi. Chybná úvaha magistrátu tedy byla v odvolacím řízení opravena.
19. Krajský soud v průběhu jednání neprovedl navrhovaný důkaz svědeckou výpovědí pana D. Pokud by jeho výpovědi bylo třeba ke zjištění skutkového stavu a správní orgány by ji přes návrh žalobkyně neprovedly, jednalo by se o vadu řízení s vlivem na zákonnost napadeného rozhodnutí, které by muselo být zrušeno, neboť úkolem krajského soudu není napravovat zásadní pochybení správních orgánů při zjišťování skutkového stavu. Krajský soud ovšem ze shora uvedených důvodů shledal, že správní orgány neprovedení tohoto důkazu řádně odůvodnily a výpovědi svědka není třeba ani ke zjištění, zda došlo v místě střetu k ráně, neboť to bylo prokázáno již shodnou výpovědí žalobkyně a svědka Ř. Krajský soud nepovažoval za potřebné provádět znovu výslech svědka Ř., neboť jeho výslech byl proveden ve správním řízení, z jeho obsahu neplynou žádné podstatné nesrovnalosti a není dán ani jiný závažný důvod se domnívat, že by opakovaný výslech přinesl oproti prvnímu výslechu pro soud nějaká nová zjištění.
20. Namítaná nesrovnalost v odůvodnění napadeného rozhodnutí týkající se viditelnosti poškození vozidel není pro posouzení napadeného rozhodnutí relevantní. Žalovaný i magistrát shodně uvádějí, že není možné zjistit, zda škodu způsobila žalobkyně či nikoliv a poškození žádným způsobem nepřipisoval žalobkyni k tíži. Laickým hodnocením

fotodokumentace založené ve správním spise dle krajského soudu nelze určit, že v důsledku nehody došlo k poškození vozidel – toto by musel zhodnotit odborník.

21. Lze shrnout, že žalobkyně byla poučena o svém právu dle § 36 odst. 3 správního řádu a možnosti je uplatnit na ústním jednání, po jehož konání bude následovat vydání rozhodnutí ve věci. Žalobkyně byla fakticky seznámena se všemi podklady rozhodnutí, ze kterých správní orgány vycházely. Správní orgány nepochybily, když neprovedly navrhovaný výslech svědka, jelikož ten nemohl objasnit žádné relevantní skutečnosti. Tento postup řádně odůvodnil již magistrát v prvostupňovém rozhodnutí. O věrohodnosti a obsahu svědecké výpovědi svědka Ř. nepanují pochybnosti.

V. Závěr a náklady řízení

22. Ze shora uvedených důvodů krajský soud žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
23. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl dle § 60 s. ř. s. Neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o ní musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 15. března 2023

Mgr. Filip Skřivan, v. r.
samosoudce